

Peter en Juul Anthonissen / Rob Stevens

ik nooit meer dergelijke dingen geschreven. Als ik het niet goed vond, sprak ik er gewoon niet over. Of ik zette er smalend bij: 'het orkest bestond verder nog uit die en die'. Dan konden ze best begrijpen dat ik het niet goed vond.

Jef: Peter, hoe pak jij een recensie aan?

Peter: Ik heb het nummer van Etcetera over theaterkritiek er nog eens op nageslagen, waarin bepaalde regisseurs verwijzen naar de eerste generatie theaterwetenschappers die is beginnen recenseren. Zij lijken te veronderstellen dat die theaterwetenschappen onmiddellijk een zekere kilheid of analytische geest meebrengen. Voor mij komt echter de kijker-ervaring op de eerste plaats. Latent zal er wel één of ander theaterwetenschappelijk apparaat aanwezig zijn, maar ik stap daar niet bewust die zaal mee binnen. Ik wil de voorstelling dus eerst op mij laten afkomen. En dan, in tweede in-

stantie pas, ga ik die ervaring analyseren, die gevoelens duiden en in perspectief plaatsen.

Generaties

Jef: Zie je een verschil tussen de mensen die theaterwetenschap gevolgd hebben en de anderen, tussen jouw generatie en een vorige generatie theatercritici?

Peter: Ik vind het interessant dat niet alle recensenten van nu theaterwetenschappers zijn. Mensen met een andere opleiding, zoals Pieter T'Jonck of Steven Heene, benaderen theater heel anders. Theaterwetenschappers hebben bovendien vaak een vooropleiding die in de richting van Germaanse of Romaanse gaat. Ik ervaar bij mezelf dat ik vaak op de tekst terugval. Steven heeft een visuelere kijk. Ik ben blij dat die verschillende schakeringen er nog zijn in de kritiek van nu. Van de vorige generaties

heb ik niet genoeg gelezen om er een kijk op te hebben. Maar ook in de stukken van Wim Van Gansbeke zit zowel analyse als enthousiasme. Ik zou de evolutie dus niet overschatten.

Jef: Juul, wat vind jij van de jongere generatie?

Juul: Daar kent Peter mijn opinie over. Ik zou niet spreken van een generatieconflict, maar toch. Er bestaat geen opleiding jazzkritiek of jazzwetenschap. Er wordt wel jazzgeschiedenis gegeven, maar door wie! Ik heb vroeger les gegeven in de conservatoria van Brussel en Gent. Dat was nog echte jazzgeschiedenis. Omdat ik al het materiaal had. Maar die jongens van nu hebben dat materiaal niet meer. Vermits er dus geen opleiding is, stel ik de ervaring terzake voorop. Het is misschien nogal strikt, maar ik ben van oordeel dat je minstens 10 tot 15 jaar met jazz moet bezig zijn eer je iets op papier